

[Jørgen Jørgensen.]

telse, som, hvis de var blevet gennemført, vilde have sparet de daarligst stillede Landmænd for Millionbeløb i de sidste Par Aar, men hver Gang har Venstre og Konservative hindret disse Forslags Gennemførelse.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke lade være at minde om, at da der i September 1933 her i Folketinget forelaa et Forslag om Konvertering og Rentelettelse, et Forslag, der vilde medføre baade en betydelig Nedskrivning af Gælden og en Lettelse af Renten, da sad den Mand, der i Forgaars lod sig hylde som Landbrugets eneste virkelige Talsmand i Rigsdagen, det ærede Medlem Hr. Thomsen, musestille paa sin Plads her i Tinget og lod sin Partiformand sable dette Forslag ned. Dette forhindrer dog ikke det ærede Medlem i nu bagefter at fremstille mit Parti som Kapitalens særlige Vogter og sig selv som den store Hjælper for den gældbetyngede Landmand. Jeg vil tilraade det ærede Medlem at gaa lidt stille med Dørene, naar disse Spørgsmaal drøftes. Det ærede Medlem maatte hellere erkende det, som er rigtigt, at han svigtede Landbruget i 1933.

Jeg er stadig af den Opfattelse, at der nødvendigvis maa træffes dybtgaaende Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Renter og Gæld, og i Landbokommissionens Indstilling er der ogsaa fra alle Sider givet Tilslutning til, at der i Fortsættelse af den Lovgivning, der paabegyndes med Kornloven, bør søges gennemført Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Renter og Gæld. Og jeg har den Opfattelse, at alle Partier er rede til at yde deres Bidrag for at naa frem til en forsvarlig Løsning paa dette betydelige Omraade.

Ligeledes er det i Landbokommissionens Indstilling meddelt, at den arbejder paa at finde Veje frem til Støtte af Smørproduktionen. Dette er et vanskeligt Omraade, og Landbruget er ikke uden Skyld i, at en Ordning her er vanskelig at gennemføre nu. Den Smørordning, vi havde, og som betød adskillig øget Indtægt for det danske Landbrug, har Landbruget selv i meget høj Grad været med til at lægge for Had i Befolkningen. Vilkaarene for at gennemføre en tilfredsstillende Smørordning er vanskeligere nu efter den Stilling, som Landbruget tog til den sidste Smørordning, men jeg vil dog haabe, at der skal være Vej frem til at kunne yde en Hjælp til denne Produktion inden for Landbruget, som i Øjeblikket er meget ugunstigt stillet.

Med de Bemærkninger, jeg her har gjort, kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Jeg ønsker derefter at gøre nogle Bemærkninger om Landbrugets Stilling i Almindelighed. Indtjeningsvevnen er i Øjeblikket — det vil ingen kunne lukke Øjnene for, der kender Tingene derude — bedre, end den var for et Par Aar siden, men man skal ikke deraf lade sig forlede til at tro, at Vanskelighederne for Landbruget er ovre, saa langt fra. Selv med en Forrentningsprocent paa godt 3 er Forholdet det, at den Mand, der skylder alt, hvad Ejendommen er værd, og maa forrente sin Gæld med 5 pCt. — og det er ingenlunde for højt regnet —, alligevel ikke kan faa sin Bedrift til at gaa rundt, uden at hans Gæld forøges. Naar han saa yderligere i de foregaaende 2—3 Aar har haft en Forrentning, der var endnu ringere, hvorved hans Økonomi nødvendigvis maatte forringes, saa vil enhver kunne se, at selv paa det Stade, hvor vi nu staar, med en bedre Forrentning, end der har været de foregaaende Aar, vil det for den Landmand, der skylder, hvad Ejendommen er værd, være meget vanskeligt at komme igennem, og han kan kun gøre det ved, at hans Økonomi forringes Aar for Aar.

Den Landmand derimod, der kun skylder Halvdelen af, hvad hans Ejendom er værd — og dem findes der ogsaa nogle af —, er i Stand til, naar han passer sin Bedrift og har nogenlunde Held, at klare sig og faa et Overskud at leve af, som ligger ved, hvad Gennemsnittet af Borgerne har i dette Land. Det er ikke rigtigt, naar man vil give det Udseende af, at alle Landmænd lever paa Gæld, og er der noget, der skader det danske Landbrug, er det dette at give en Fremstilling af Landbrugets Forhold, som enhver, der vil undersøge disse Ting, kan se ikke stemmer med Virkeligheden.

Det, som er Sandheden om Landbrugets Stilling, er dette, at der i alle de Hjem, hvor Gælden er stor, kæmpes en haard Kamp for at holde sig oven Vande, og megen Livsglæde gaar tabt i disse Hjem i disse Aar, fordi Kampen for Tilværelsen er saa haard. Det langt overvejende Tal af disse Folk i de danske Landbohjem sidder uden egen Skyld i de Vanskeligheder, de har at kæmpe med, og derfor bør der rækkes en hjælpende Haand til alle disse Folk.

Men var det ikke mere rimeligt at hjælpe de Folk ved at sætte deres Renteudgift ned til at være, hvad et Landbrug med de nuværende Priser paa de Varer, vi sælger ud af Landet, kan bære, fremfor stadig at kræve yderligere prishævende For-